

Θέλιμα Κανικλίδου-Χρυσοστόμου
1945 - 2005

«Ήσουν η στοργική, η ζηλευτή αδελφή, που ξεχώριζες με την απλότητά σου, τη γλυκύτητά σου, τους λεπτούς τρόπους, που δεν συμβιβάζονταν με του σώματος το μέγεθος αλλιά της ψυχής σου το μεγαλείο. Γι'αυτό ήσουν όχι απλά αποδεκτή αλλιά αγαπητή από όλους, γιατί η ακτινοβολία της παρουσίας σου, χάρη στην πραότητα που είχες, γεννούσε στον καθένα που σε πλησίαζε αγάπη και θαυμασμό. Τούτα τα αισθήματα τα κουβαλούσες μαζί σου, φορτίο ζηλευτό και το μεταφέρεις εφόδιο πολύτιμο και στη μετέπειτά σου ζωή, την αιώνια.

Για τούτο το λόγο τρία χωριά πενθούν και θρηνούν το χαμό σου, τον τόσο πρόωρο και γι αυτό τόσο οδυνηρό, αγαπητή μας πολύκλιουστη Θέλιμα, Τραχώνι, Ψημολόφου, Κυθρέα, όπου βρίσκονταν τόσα και τόσα προσφιλή σου πρόσωπα, που έχουν διασκορπιστεί μετά τον εκτοπισμό σε πολλή άγρια μέρη.»

Λόγια αθηθινά, πραγματικά, από το στόμα του κου Γ. Κοκή στον τελευταίο αποχαιρετισμό της συγχωριανής μας Θέλιμας Κανικλίδη-Χρυσοστόμου.

Πρωτότοκο παιδί, η Θέλιμα, του Παναγιώτη Κανικλίδη από την Κυθρέα και της Χρυσταλλούς, το γένος Μαιμάρη, από το Τραχώνι Κυθρέας, που έλκει την καταγωγή του από την εκ Κυθρέας οικογένεια Χατζηθανάση Χατζηγιωρκαλή. Αδελφία της η Στέλλα (Βλάμη) και η Εοθήρ (Ιωακείμ). Σε νεαρή ηλικία ένωσε την τύχη της με τον Κώστα Χρυσοστόμου από το Ψημολόφου και από τότε μαζί αχώριστοι αποδύθηκαν στον αγώνα επιβίωσης. Αξιώθηκαν να δημιουργήσουν μια ευτυχισμένη πολύτεκνη οικογένεια: Χρυστάλη, Χρυσόστομος, Παναγιώτης, Αφροδίτη. Με την αξία και την προκοπή τους το σπιτικό τους και στην Κυθρέα και στο Ψημολόφου μετά την προσφυγιά ήταν πάντα γεμάτο χαρά, μέχρι τη στιγμή που η ανίατη αρρώστια φώλιασε ύπουλα στο σώμα της.

Πάληψε. Μα σαν δεν τα κατάφερε, μια γαλήνη σκέπασε το είναι της, η γαλήνη εκείνη που νιώθουν όσοι τον αγώνα τον καλό με αγάπη επιτελούν και αναμένουν τον ουράνιο στέφανο. Έφυγε στις 22 και τάφηκε στις 23 Δεκεμβρίου 2005, μια μέρα βροχερή και σκοτεινή, ηες και η φύση έκλαιγε για τον άδικο χαμό της....

Πάμπολη σταφάνια και εισφορές στη μνήμη της, και κατάμεστη η εκκλησία της

Παναγίας στο Ψημολιόφου. Επικήδειους λόγους εκφώνησαν ο κος Γεώργιος Κοκίης ο γιός της αδελφής της και πνευματικό παιδί της Σωκράτης Ιωακείμ και η γυναίκα του γιου της Χρυσόστομου, Φωτεινή:

Μητέρα, μάμα,

Ο σύζυγος, τα παιδιά και η οικογένειά σου δεν μπορούμε να πιστέψουμε ότι βρισκόμαστε σήμερα για να σε αποχαιρετήσουμε για το τελευταίο σου ταξίδι. Ψες, ο Θεός σε κάλεσε κοντά του για να σε λιτρώσει από τη μεγάλη ταλαιπωρία που περνούσες τον τελευταίο καιρό λόγω της ανιάτης ασθένειάς σου. Όπως ήρεμη και γαλήνια ήσουν στη ζωή σου, θέλοντας πάντοτε να προσφέρεις απλόχερα και όχι να παίρνεις, έτσι ήρεμα και με το πιο γαλήνιο πρόσωπο έφυγες αυτές τις άγιες μέρες της γέννησης του Χριστού. Ο Θεός επέλεξε να φύγεις αυτές τις μέρες της αγάπης που πλουσιοπάροχα είχες μέσα σου και την πρόσφερε σε όλους γύρω σου.

Ήσουν το πρώτο παιδί του Παναγιώτη και της Χρυστάλλας Κανικλίδη. Έζησες ευτυχισμένα παιδικά χρόνια στο χωριό σου μαζί με τους γονείς και τις δυο πολυαγαπημένες αδελφές σου. Πριν 35 χρόνια ο Θεός προνόησε να γνωριστείτε με τον πεθερό μου και να φτιάξετε την οικογένειά σας. Με τις αρχές και τις χριστιανικές αξίες που πήρατε εσείς από τις οικογένειές σας και με πολλή θυσία μεγαλώσατε, μαζί με τον αγαπημένο σύζυγο σου, τα τέσσερα παιδιά σας, τη Στάλη, το Χρυσόστομο, τον Παναγιώτη και την Αφροδίτη. Δεν διστάζατε να στερείστε εσείς για να έχουν αυτοί.

Με μεγάλη χαρά και αγάπη φτιάξατε το σπιτικό σας στην Κυθρέα. Δυστυχώς όμως, λίγους μήνες μετά, η εισβολή σας χάλασε τα όνειρά σας. Έγκυος το δεύτερό σου παιδί και με ένα βρέφος στην αγκαλιά, έφυγες αφήνοντας πίσω ένα κομμάτι από τον εαυτό σου. Όμως, μεγαλύτερο κτύπημα ήταν ο χαμός των δύο κουινιάδων σου Χρίστου και Ευγένιου. Με τη βοήθεια του Θεού στάθηκες και πάλι σαν βράχος να στηρίξεις το σύζυγό σου, να μεγαλώσεις τα παιδιά σου και να συνεχίσεις τη ζωή σου στο Ψημολιόφου, το χωριό του συζύγου σου. Για αρκετά χρόνια μεγαλώνεις τα παιδιά σου στο πατρικό σπίτι του συζύγου σου, μένοντας σε ένα μόνο δωμάτιο και με πολλές στερήσεις. Ποτέ όμως δεν εξέφραζες κανένα παράπονο, γιατί δεν ήθελες να στενοχωρήσεις αηλιά να προσφέρεις χαρά.

Ευγνωμονούσες τα πεθερικά σου που σε αγάπησαν και σε αποδέχτηκαν σαν ένα νέο παιδί τους. Αξιώθηκες να φτιάξεις το σπιτικό σου και πάλι, σε μια ζεστή οικογενειακή γειτονιά. Όλη μέρα εργαζόσουν στο σταθμό βενζίνης πηαί στο σύζυγό σου. Δεν μπορούσες να λείψεις στιγμή, Έφτανες στο σπίτι το απόγευμα και σαν μια άξια μητέρα στεκόσουν δίπλα στα παιδιά σου να τα φροντίζεις, να φτιάχνεις τα καθημαγειρεμένα φαγητά σου, μα πάνω απ'όλα να τα ακούσεις και να τα συμβουλεύσεις. Ήσουν η καλύτερή τους φίλη

που μοιραζόσουν μαζί τους τις χαρές και τις ηύπες, τις αγώνίες, καθετί που τους απασχολούσε. Δεν είχαν μυστικά από σένα, γιατί τους έδινες τόσο απλόχερα την αγάπη σου και τα στηρίζες σ'όλη στη ζωή τους. Να είσαι υπερήφανη για τα παιδιά σου που αξιώθηκαν να τα δεις σωστούς ανθρώπους στην κοινωνία. Πρόληβες να παντρεύεις τα τρία σου παιδιά και είμαστε σίγουροι ότι θα παρακοιουθήσεις από ψηλά και το γάμο της μικρής σου κόρης.

Η προσφορά σου δεν σταματούσε μόνο στα παιδιά σου. Όλα τα συγγενικά σου πρόσωπα έβρισκαν σε σένα αγάπη και παρηγοριά σε ό,τι τους απασχολούσε. Κατάφερες να κερδίσεις την αγάπη στη γειτονιά σου και όλο το χωριό. Όσοι σε γνώρισαν ήνε τα καλύτερα λόγια για σένα. Πολλοί είναι αυτοί που ήνε ότι ήσουν μια πολύ καλή τους φίλη, μια αδελφή.

Στη ζωή σου συνάντησες πολλή δυσκολίες, ήξερες όμως να παλεύεις πάντοτε ήρεμα, γενναία, ζητώντας τη βοήθεια του Θεού. Ήσουν πάντοτε κοντά στην εκκλησία, προσπαθώντας να οδηγήσεις και τα παιδιά σου στο δρόμο του Θεού.

Ήταν γραφτό σου να περάσεις ακόμη μια δοκιμασία. Πριν έξι χρόνια σε χτύπησε η επάρατη νόσος. Ήταν Πρωτοχρονιά του 2000 όταν ανακάηψες κάτι στο στήθος. Για να μη στενοχωρήσεις όμως την οικογένεια σου το κράτησες για τον εαυτό σου. Πέρασαν οι γιορτές και μετά το ανάφες. Ξεκίνησε ο γολγοθάς σου. Ξέροντας να αγωνίζεσαι, τελειώνοντας τις θεραπείες σου, η αγάπη σου σου έδωσε δύναμη να μεγαλώσεις τα δύο εγγονάκια σου, τον Αντρέα και τη Θέλημα, σαν μια δεύτερη μάνα. Το ξέρεις ότι σε ήατρεύουν και είμαι σίγουρη ότι θα τους ήείψεις. Ο παππούς και η μάμα τους θα τους μιλούν πάντοτε για σένα και θα τους μεταδώσουν αυτά που ήθελεις να τους δώσεις. Θα είσαι πάντα δίπλα τους, μια γλυκιά ανάμνηση στην καρδούηα τους.

Η αρρώστια σε Ξανακτύπησε και πάηι πριν από ένα χρόνο. Ενώ ήξερες τα πάντα για την κατάσταση σου δεν εξέφραζες τις σκέψεις και τα συναισθήματά σου για να μην στενοχωρείς την οικογένειά σου. Το μόνο που ζητούσες από το Θεό ήταν να ζήσεις ακόμη μερικά χρόνια για να σε βοηθήσει να πραγματοποιηθούν κάποια όνειρα και προσδοκίες σου για τα παιδιά σου. Μόνη σκέψη σου ήταν να ζεις για να προσφέρεις με όλες τις δυνάμεις που σου είχαν απομείνει στα παιδιά σου χωρίς να σκέφτεσαι καθόηου τον εαυτό σου. Εμείς οι νύφες σου και ο γαμπρός σου σ'ευχαριστούμε που ήσουν για μας δεύτερη μητέρα και σου υποσχόμαστε ότι θα σταθούμε δίπλα στα παιδιά σου και θα προσπαθήσουμε να πραγματοποιήσουμε αυτά που επιθυμούσες. Είμαστε σίγουροι ότι θα νιώσεις ικανοποίηση και χαρά βήποντας μας από ψηλά.

Πριν ένα μήνα έχασες την κουνιάδα σου την Αθηνούηα και τότε της ήηγεες ότι ήσουν έτοιμη να την ακολουθήσεις. Πράγματι την ακολουθήσες, χέρι με χέρι αγαπημένες όπως ήσατε και στη ζωή θα ταξιδέψετε στην αγκαηιά του Θεού. Είμαστε σίγουροι ότι εκεί θα βρείτε καταφύηιο, γιατί έτσι σας αξίζει.